

1969 9/1 36: 2. Beh. af F. t. Finanslov for 1936—37. (Min. for Handel, Industri og Søfart). 1970

[Himmelstrup.]

om dette Udvalgs Arbejde, og i øvrigt fremhævede, at det var overmaade naturligt og rimeligt, at Finansudvalget havde søgt de paagældende Oplysninger, men dengang da Loven var blevet vedtaget, havde Rigsdagen altsaa, og det vilde „Politiken“ give Partiet Venstre Skylden for, formuleret Loven saaledes, at Rigsdagen i Virkeligheden havde afskaaret sig fra at faa noget at vide om, hvad der skete inden for dette Udvalg.

Den Del af denne Artikel, som indeholdt et Angreb paa Partiet Venstre i denne Henseende, er, jeg kunde fristes til at sige naturligvis helt ved Siden af. Den paagældende Bestemmelse, saaledes som den er formuleret i den nugældende Lovs § 8, skyldes ikke Partiet Venstre, det er en Misforstaaelse af Forfatteren af denne Artikel, idet § 10 i det første Udkast til denne Lov, som den daværende højtærede Handelsminister fremsatte i December Maaned 1930, og som ganske vist undergik meget store Forandringer under Rigsdagsbehandlingen paa næsten alle Omraader undtagen netop § 10, indeholdt en Bestemmelse om den Tavshedspligt, som de Udvalg — der var i Ministerens oprindelige Forslag Tale om to Udvalg — havde, der, naar undtages en lille formel Ændring, var ganske den samme som den, der findes i den endelige Lovs § 8.

Det paagældende Udvalg, som altsaa nu har arbejdet i omtrent 5 Aar, og som i denne Tid kun har foretaget i alt 11 Undersøgelser, hvoraf formentlig ingen har ført til noget positivt Resultat, for saa vilde det vel være kommet frem for Domstolene, og saa vilde vel ogsaa Offentligheden have faaet Kendskab til det, har altsaa over for den højtærede Handelsminister nægtet at give Oplysninger om Sagerne, om Arten af dem, om deres Omfang og i det hele taget om Virksomheden, og Ministeren har givet dem Medhold heri. Jeg vil gerne sige til den højtærede Handelsminister, at det forekommer mig nu alligevel, at dette er at drive Hemmelighedskræmmeriet alt for vidt, og det er heller ikke nødvendigt at gøre det.

Jeg ved særdeles godt, at dette med at klausulere et Stof, som kan være velegnet til offentlig Diskussion, er noget, som det nuværende Ministerium eller i hvert Fald det tidligere Ministerium var meget stærk i.

Dette at belægge Meddelelser, som gives, med Tavshedspligt er noget, som drives ganske overordentlig stærkt, og efter min Mening sker der Misbrug derved, som i det mindste Oppositionspartierne maa værges sig imod, idet paa den Maade Regeringen i alt for høj Grad bliver bestemmende for, hvilke Spørgsmaal og hvilke Meddelelser der kan gøres til Genstand for offentlig Diskussion.

Jeg har er udmærket Eksempel paa, hvor vidt man kan gaa i saa Henseende. For et Par Aar siden var der ved Lovforslaget om Fremme af danske Erhvervsinteresser i Ministeriet en meget stærk Interesse for at yde Tilskud til Skibsbygning, hvilket vakte bestemt Modstand hos Skibsfarten, fordi de ikke turde gaa ud i den almindelige Konkurrence, navnlig i Trampfarten, med en statssubventioneret Skibsbygning, det vilde kunne medføre Vanskeligheder paa det daværende Tidspunkt, navnlig i England. Da den paagældende Protest indløb til det Udvalg, som havde med Sagen at gøre, og den højtærede Handelsminister saa Protesten, skrev han ganske roligt „Fortroligt“ paa og sagde: Denne Protest kan ikke diskuteres offentligt, det vilde være skadeligt. Denne Tilbøjelighed hos Regeringen til at klausulere Emner og Meddelelser og paalægge Folk Tavshedspligt skal man vogte sig for at overdrive. Jeg skal indrømme, at Tavshedspligt om givne Meddelelser kan i mange Tilfælde være nødvendig, men man kan ogsaa gaa for vidt i den Henseende.

Hvad det foreliggende Tilfælde angaar, mener jeg altsaa, at den Tavshedspligt, som det paagældende Udvalg har paaberaabt sig, gaar alt for vidt — men den højtærede Handelsminister har altsaa kunnet sanktionere det. Jeg mener dette, fordi der udtrykkelig staar i Loven, at der for de paagældende kun er Pligt til at bevare fuldstændig Tavshed *udadtil* om de Sager, der er til Behandling. Dette kan efter min Mening kun forstaaes paa den Maade, at de paagældende naturligvis ikke maa sætte det i Aviserne, ikke lade sig interviewe og fortælle til Gud og Hvermand; hvad det er for Sager, der behandles; men skal der være nogen fornuftig Mening i Ordet „udadtil“, saaledes som det staar i § 8, maa det være sat i Modsætning til „indadtil“. Hvis man